

HAIKU

PAP JÓZSEF

A KOCÁRÓL

Míg vakargatom
röfög s emeli lábát.
Csupa kéj és háj.

A REPESŐ ÖRÖMRŐL

„Ni, az unokám!
Az én szívem gyökere.” —
mondja nagyanyó.

A TÁRSTALANRÓL

— Tarthatna kutyát,
ha már oly egyedül van.
— És ha szeretőt?

TELEPI FOGADTATÁSOMRÓL

Széken lavór víz,
és vasalt törülköző,
s a néma „Tessék . . .”

A SÖTÉTSÉGRŐL

Szárny suhog? Felhő?
Csillagfaló borulás?
Meresztem szemem.

TAKÁTS GYULÁRÓL

Én már csak Becsém,
Te meg becézzed Becéd —
cacogó költőm!

RÖGESZMÉMÉRŐL

Mert ott hallottam,
pacsírta csak Becsén van,
Becsém kék egén.

KÖZÖS VÁGTÁNKRÓL

Térdemre veszem.
„Gyí te! Gyí te!” — kiáltja
s már vágtatunk is.

A JÁTEKAINKRÓL

Vittelek dócsit.
Aztán sőt törtem veled.
Most lovacskáznál?

A MACSKAJÁTEKRÓL

Egész délután
a farkát pofozgatja
az én kis cicám.

AZ ORNITOLÓGIÁRÓL

Mondta a tudós:
„A gólyának térképe
s iránytűje van.”

EGY MORCOS ASSZONYRÓL

Lerí róla, no,
hogy unja már a férjét.
Meg a világot.

A VENDEGLÁTÁSRÓL

Bármikor jöhetsz.
Ha más nem, vendégül lát
viruló kertünk.

AZ ÁRULÓ JELRŐL

Az estikét, lám,
az este árulja el.
Vagy az illata?

AZ ESŐVÁRÁSRÓL

Várjuk az esőt,
a csiga meg én. Vajon
melyikünk jobban?

AZ ÉLETRŐL

Bizony, csak ennyi.
Csak készülődés. Nem több
a földi élet.

A KÉSŐ NAPSUGÁRRÓL

De aranyos is
ez a napsugaracska!
Mert novemberi?

A MELEG SZOBÁRÓL

Mondhatom, nem rossz,
a melegből bámulni
a Fruska gorát.

A DÉRCSÍPTE FÁKRÓL

Szél se érinti
és mégis szállong a lomb
a kerti fákról.

ARRÓL, HOGY TÉL LESZ

Hamarosan hó
ropog majd talpam alatt,
frissen esett hó.

A TÉLI LIGETRŐL

A csupasz ágon
csüggő fagyöngy-gubancok
zöld lampionok.

P. ZS. VERSÉRŐL

Egyetlen versét
a fagyban is eleven
fagyöngyről írta.

A NAPRAFORGÓRÓL

A napraforgó
kifogyott a sárgából:
feketén gubbaszt.

A MADÁRRÓL

A madarak is:
egyik fennen énekel,
a másik csipog.

A MAKACS SZÉPSÉGRŐL

A csapzott buga
felszáradt és kivirult.
Hát, süt rá a Nap.